

JORMA KURVINEN

**SUSIKOIRA ROI**  
**JA PELIMIES**

JORMA KURVINEN

**SUSIKOIRA ROI**  
**JA PELIMIES**

 SAGA  
EGMONT

Jorma Kurvinen

# Susikoira Roi ja pelimies

SAGA Egmont

*Susikoira Roi ja pelimies*

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1995, 2020 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726357141

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont [www.saga-books.com](http://www.saga-books.com) - a part of Egmont,  
[www.egmont.com](http://www.egmont.com)

KUKA pahus soitti ovikelloa? Tomi avasi silmäluomensa niin kuin niitten päällä olisi kivikuorma. Ensimmäinen varsinainen loma-aamu koulun päättymisen jälkeen eikä nytkään saanut nukkua!

Tomi kurkotteli puoliunissaan Roin maton suuntaan, mutta ukko oli tietenkin jo alhaalla tarkistamassa soittelijan aikeita.

Tomi kuuli sen haukahtelunkin. Joku tuttu sieltä oli tulossa. Puoli kahdeksan aikaan aamulla! Peltivaari oli ainoa, joka tuli mieleen, mutta vaarilla oli avain.

Nyt kilisi jälleen, oikein vaativasti. Ja Roi haukkui vielä tueksi.

Kai oli pakko mennä kurkistamaan!

Vasta tullessaan alakertaan ja saadessaan Roin keskusteluhaukahdukset kunnolla tajuntaansa Tomilla välähti. Ja nyt kuului Soikkelinkin ääni portailta ulko-oven takaa:

- Mene vaan takaisin ylös, Roi, ja kisko se ameba sängystä! Mikä se kuvittelee olevansa, lottovoittaja vai?

Roi haukuskeli innoissaan vastaukseksi ja Soikkeli jatkoi yllyttämistä:

- Herätä isäntä! Nouda Tomi!

Tomi pukkasi välioven auki ja työntyi koiran viereen avaamaan oven.

- Hyvää huomenta, kumpainenkin!

- Hyvää yötä paremminkin! Tomi oli hapan. - Sattuuko teistä kummallakaan olemaan kelloa? Tai ymmärtääkö kumpikaan sen päälle, vaikka olisikin?

Soikkeli katsoi Roihin.

- Kuulikko nää?

Roi haukahteli.

- No sitä minäkin, Soikkeli oli ymmärtävinään. - Miehet nukkuvat täällä onnensa ohi ja vielä purnaavat herätystä.

Minä kiehautan meille kahvit sillä välin, kun sinä käväiset suihkussa.

Tomi tiesi kokemuksesta, että *tätä* Soikkelia oli turha vastustaa. Kun jäpä oli saanut jotakin päähänsä mikään ei katkaisisi virtaa vähään aikaan.

Soikkeli oli heillä kuin kotonaan, keittiössäkin. Kun Tomi tuli kylpytakki yllään suihkusta, Roi söi jo vieraan sille laittamaa aamuannosta ja kahvipöytä odotti katettuna.

- No niin, katso sinäkin, Roi: isäntähän rupeaa jo muistuttamaan ihmistä, Neandertalin ainakin!

- Haista...

- Istu pöytään ja kuuntele kaikkien aikojen huipputarjousta.

- No?

Soikkeli panttasi sitä. Hääri kahvin kaatamisessa ja mehun tarjoamisessa ja yritti nostattaa uteliaisuutta. Ehkä pikkuisen nostattikin, pakostakin rupesi heräämään.

- Kolmetuhatta markkaa mieheen! Tajuatko: kol-metu-hat-ta! Puhtaana, ilman veronpidätyksiä. Miltä kuulostaa?

- Hurjan lailliselta. Eikä tartte tehdä juuri mitään?

Soikkeli oli hämmästyvinään.

- Mistä sinä arvasit!

Roi tuli kättämään lisää ruokaa.

- Annetaanko vielä? Pokekin vois pikkusen laihduttaa. No, aivan pikkuisen kupin pohjalle...

Soikkeli itse oli laihduttanut ja bodannut huippukuntoon. Se oli aloittanut jo joskus loka-marraskuussa, kun Soikkelin italialaisrakkaus oli pitkän kättämisen jälkeen lähettänyt Soikkelille valokuvansa.

»Tajuatko, tyyppi!», Soikkeli oli hehkunut. »Tämmöistä gimmaa ei ole koko kaupungissa. On kuule pakko pistää itsensä järjestykseen.»

Roilla ei ollut mitään italialaisrakkauksia, eikä suomalaisiakaan. Ukko saattoi hyvällä omallatunnolla

lotaista ylimääräiset sapuskat aina kun siihen oli tilaisuus. Eikä liikoja kiloja ollut.

Soikkeli katsoi sen ruokailua kadehtien.

- Eräillä on helppoa. Mutta kun mennään meille, sinä näet uuden kuvan Bettinasta. Meikä luulee, että sellaisen tytön takia laihduttaisit itsekin!

- Mennään teille?

- Joo, minä hölmö jätin pohjapiirroksen kotiin, vaikka lähdin sitä esittelemään. Me on saatu loistourakka yhdeltä rivitaloyhtiöltä. Nurmikon muokkaus ja kylvö, pensaitten leikkuu - niillä on siperianherneaita - ja metsikön puhdistus. Puolitoista viikkoa korkeintaan ja fyrkat on kourassa. Mitä sanot, Roi?

Ukko tietenkin haukahteli innoissaan.

- Tämähän se työtkin tekee, Tomi pysyi varovaisena. - Monestako moneen puolentoista viikon ajan?

Soikkeli muka laski, vaikka oli varmasti miettinyt moneen kertaan.

- Jos aloitetaan aamulla heti seitsemältä, niin voidaan lopettaa jo neljältä.

- Jo neljältä.

- Niin, mikäli ei paineta urakalla pitempään.

Jotakin tämmöistä Tomi oli pelännytkin.

- Milloin niille pitää antaa vastaus?

Soikkelin ilmeestä olisi pitänyt kyllä jo tietää!

- Oikeastaan me on jo annettu se.

- Eli sinä olet ottanut sen urakan...

- Me olemme ottaneet sen... Ja siinä on vähän muutakin, semmoista jossa luultavasti tarvitaan Roita, mutta minä puhun siitä myöhemmin. Lisää kahvia?

- No kiitos!

Soikkeli kaateli vieraanvaraisesti ja tyrkytti sämpylänpuolikastakin.

- Ettei jää kuivumaan...

- Joo, no!

Tomilla ei kyllä ollut mitenkään erityisemmin nälkä. Kaikki hänessä taisteli vielä Soikkelin touhotusta vastaan mutta toisaalta kolmetuhatta houkutteli. Se oli julmetusti rahaa.

- Minkälainen se taloyhtiö on, tunnetko sinä niitä ihmisiä?

- Tunnen tietenkin. Muuten urakkaa ei olisi saatukaan. Pitää olla ihmiset, jotka luottavat toisiinsa, puolin ja toisin. Talon sakki on loistoväkeä. Yksimielistä porukkaa, joka on pistänyt hatun kiertämään, kun on koottu urakkarahat. Mukavia ihmisiä, Pelkonen ennusti, että luultavasti joku aina tarjoaa urakkamiehille sapuskan, Roille ainakin.

Ilmoitus aiheutti haukkusarjan - sanapari sapuska ja Roi useimmiten käynnisti innostuksen.

- Minä oon ihan varma, että meillä on siellä kivaa. Ja fyrkat ovat tarpeen Taalainmaalla, kun kysymyksessä on Bettinan luokkaa oleva gimma.

- Taalainmaalla?

Soikkeli punasteli.

- On kai siitä ollut puhetta! Bettina on luonnonsuojelija ja ruotsalaiset järjestävät Taalainmaalla työleirin, jonne hän tulee Italiasta ja minä Suomesta. Semmoista romanttista hömpötystä, kyllä nää tiijät. Sieltä voi olla taksimatkaa ihmisten ilmoille ja rahaa menee siihenkin. Kuule, lähde sinäkin, tästä tulee nyt ylimääräistä!

- Minä? Mitä minä siellä teen?

Soikkeli pudisteli päätään.

- Onko sinulla oikeaa tietoa luonnonsuojelijoista? Kahdeksankymmentä prosenttia kurssilaisista tyttöjä! Bettinan kaltaisia upeita mimmejä.

- Entä mitä luulet Hessun sanovan tuohon?

Soikkeli nauroi ääneen.



- Älä nyt viitsi olla tosikko... Kuulitko sinä, Roi, mitä isäntä höpöttelee?

Ukko näytteli kuulleensa. Katseli pää kallellaan heihin kumpaankin vuoron perään ja haukahteli.

- Roikin on ihan ihmeissään, Soikkeli tulkkasi. - Hittojako se Hessulle kuuluu, jos sinä pikkuisen lomaillet? Ja mistä se sen tietää Helsingissä? Voisi kuule olla mahtava loma neljästään Taalainmaalla...

- Neljästään?

- No Bettina ja minä, joku toinen italiatar tai semmoinen ja sinä. Ei mitään sen vakavampaa sinulla sen toisen likan kanssa, mutta mukava pari viikkoa. Italialaiset ovat herkästi innostuvaa tulista tyyppiä, eiväthän ne olis muuten höyrähtäneet semmoiselle kurssillekaan. Mitä jos ilmoitetaan sinut kans!

Tomilla pirrasi. Tähän Soikkelin manööveriin hän *ei* sotkisi itseään, vaikka urakkaan joutuisikin, olkoon Roi miten innoissaan tahansa.

- Ei kyllä ilmoiteta. Mutta siihen urakkaan kai on pakko tulla mukaan.

- Noh, puhutaan Taalainmaasta myöhemmin, Soikkeli lohduttautui. - Vedä kuteet niskaan, niin lähdetään meille. Eikö niin, Roi!

Ukkohan oli aina lähdössä. Tomi veikkasi, että se oli ollut edellisessä elämässään palokuntalainen.

- Pari minuuttia!

- Pistä semmoset kampeet, että vaikka käytäs Kaarretien työmaalla! Kintaat ainakin!

- Jo tänään?

- No vähän katsomassa.

Pukeutuessaan Tomi samaan aikaan nauroi ja manasi itseään. Oikea Soikkelin juoksupoika, hemmetti! Se tiesi juonivansa hänet aina mukaan mihin tahansa ja uskalsi

mennä lupautumaan kaiken maailman 'urakoihin'. Jonkun pahuksen milanolaismimmin vuoksi...

Vähää myöhemmin he olivat jo tornitalon hississä nousemassa Soikkelin kerrokseen. Niillä oli emäntä lomalla ja kotona ja tyrkyttämässä heti aamukahvia.

- Kiitos, riittää! Tomi kieltäytyi. - Soikk... me keitettiin jo meillä.

Se, joka ei tietenkään kieltäytynyt, oli Roi. Koira jäi keittiöön herkuttelemaan sillä välin kun hän Soikkelin kanssa meni tämän huoneeseen.

Soikkeli oli mennyt italiattaresta ihan sekaisin. Tytön kuvia oli joka puolella, seinällä iso julistekin, joka oli kuulema tehty koulun juhliin.

- Signorina Bettina Zoccatelli! Soikkeli luki kuin olisi lausunut runoa aamun avauksessa. - Mitä sanot?

Mitä näihin sanoi! Likka oli upea kuin mikä, Soikkelin silmissä varmasti vielä viisi kertaa upeampi.

- No on filmiä tuhlatu! Tomi päivitteli. - Sullahan pitää olla repullinen rullia siellä Taalainmaalla.

- Joo ja muistakko miten lujassa oli ensimmäinen kuva! Minä kirjoitin mimmille jo, että kai Italiassakin on jollakin kamera.

Soikkelin ääliö oli rahastuksissaan kirjoittanut vielä kuvien alle selvityksiä - Bettina purjehtimassa Comolla, Bettina ratsastamassa, Bettina Veronan amfiteatterissa - niin kuin ei kuvastakin näkisi mitä ihme-Bettina oli tekemässä.

- Saattaa olla pikkuisen kalliinpuoleinen kesäheila, Tomi laski katsellessaan kuvakavalkaadia.

Soikkelin hurmokseen tuli pieni aukko.

- Joo, minäkin luulen, että on. Sen vuoksi tässä ollaan menossa repimään tuohta Kaarretieltä. Se pohjapiirros on tässä!

Tomi näki ison pihan, leikkialueen ja ruohokentän, neljä pitkää rakennusta ja pensasaidat niitten ympärillä.

- Ootko laskenu yhtään, Soikkeli! Tässä menee puolitoista kuukautta eikä puolitoista viikkoa, Tomi ähkäisi.  
- Tuon aidan leikkaaminen vie jo yhden viikon, jos arvaan vähänkään...

Soikkelin äiti koputti oveen ja kurkisti sisään.

- Minä laitoin kuitenkin kylmää mehua lasilliset, jos maistuisi. Tulette vaikka pikkuisen Roin seuraksi keittiöön.

Ahmatti nyt ei mitään seuraa kaivannut, tuskin vilkaisikaan heihin hotkiessaan muovikupista pullamössöä. Pöydässä odotti yksi kahvikuppi ja kaksi korkeaa mehulasia ja pullalautasilla raparperipiirakkaa.

- Oletko sinä puhunut mummista mitään Tomille? emäntä tiedusteli istuutuessaan kahvikuppinsa ääreen.

Harmin aalto kulki yli Soikkelin kasvojen.

- Isä oli sitä mieltä, ettei vielä puhuta mitään.

- Mutta täytyyhän Tominkin tietää... Ja kai te kaksi voitte luottaa toisiinne? Isä on liian hienotunteinen mummin suhteen.

- Minä kerron Tomille sitten, kun ollaan kahdestaan.

Se tapahtui heti, kun he olivat taas kadulla ja matkalla kohti Lumikangasta, jossa sekä heidän työmaansa että Soikkelin mummila sijaitsivat.

- Olisin minä tietenkin kertonut sinulle muutenkin, Soikkeli puolustautui. - Äidinäiti sairastaa dementiaa.

- Sairastaa?

- No sillä lailla lievästi. Tai siitä ei oikein saa selvää, kun se itse häpeää sitä ja on niin arka asioistaan.

- Roi, vierelle! Tomi odotti, että koira kulki oikealla etäisyydellä ja jatkoi vasta sitten: - Mitä häpeämistä siinä on? Peltivaari sanoo, että suurinta osaa tämän maailman asioista ei edes kannata muistaa.

- Mummille se on pikkuisen arka paikka. Eikä hän pidä muutenkaan siitä, että hänen asioihinsa sekaannutaan. Isä tietää sen ja on hyvin varovainen, mummi kun on hänen anoppinsa eikä äitinsä. Mutta nyt mummillla on kyllä jotain hankaluuksia, jotka hän salaa meiltä, ja tämä urakka on vähän senkin vuoksi, että me pystytään sen varjolla liikuskelemaan mummin suunnalla ja pitämään häntä silmällä.

He joutuivat pysähtymään, kun Roi löysi jonkin poikkeuksellisen kiinnostavan hajun ja jarrutteli.

Tomi mietti Soikkelin kertomusta mummistaan.

- Minkälaisia hankaluuksia?

- Me emme tiedä niistä tämän enempää. Mutta kummallisesti mummi käyttäytyy joka tapauksessa. Hänen piti matkustaa minun serkkuni lakkiaisiin Turkuun. Mummi on ollut aina erityisen tarkka juhlista ja antaa kunnon lahjakortinkin, jos toikkari on hyvä. Mutta nyt hän olikin äkkiä ilmoittanut minun tädilleni sinne, ettei pääsekään tulemaan ja Rauni-täti ja Jaakko itsekin olivat melko pahoillaan.

Roi suostui jatkamaan, ja he nousivat taas pyörilleen. Tomi mietti Soikkelin mummin salaisuutta. Niin kuin Soikkeli itsekin:

- Tämmöistä ei ole tapahtunut koskaan aikaisemmin, ja meillä ollaan melko ihmeissään, kun mummillla ei ollut kuitenkaan mitään järjellistä syytä olla menemättä. Me on ennenkin hoideltu kukat, kun hän on ollut reissussa.

- Mitä hän itse sanoo syyksi?

- Että hän on 'väsynyt'.

- Jos hän ei uskalla lähteä matkalle, koska itsekin pelkää dementiaansa. Ajattelepa jos muisti rupeaa pätkimään matkalla!

Soikkeli polki pitkän aikaa hiljaa.

- Me on mietitty sitäkin. Mutta kun mummi ei puhu mitään. Isä sanoi aavistelevansa, että mummi pelkää jotain.

- Pelkää? Olisko, kuule, parasta puhua asiasta Yrjölälle? Soikkeli hiljensi vauhtia ja kääntyi katsomaan Tomiin.

- Sitä isä ei halua missään tapauksessa. Jos mummi saa minkäänlaista vihiä, että hänen asioitaan tutkii joku viranomainen, hän menee lukkoon loppuiäkseen!

Tomi jäi miettimään. Sen vuoksi hänen huomiotaan ei vienyt jutteleminen, vaan hänellä jäi aikaa seurata koiraa.

Roin iloinen juoksentelu muuttui äkkiä. Vauhti hidastui, koira nosti kuonoaan - ja niskakarvat kohosivat.

Tomi hiljensi oman vauhtinsa niin vähäiseksi kuin pystyi ja näytti Soikkelille, että katsopas Roita.

He olivat jo Lumikankaalla, nimenomaan itse kangasta kiertävällä kevyen liikenteen väylällä. Se mutkitteli Lumiojan maastossa ja näkyvyys oli vain aina seuraavaan tienmutkaan, kaikki edempänä jäi pensaitten taakse.

Mutta vainun saamista se ei estänyt.

Nyt Roi pysähteli ja murisi.

Tomi pysähtyi sen viereen ja yritti rauhoitella sitä pöyhimällä sormillaan Roin pystyynnousseita niskakarvoja. Samalla hän katsoi kysyvästi Soikkeliin.

- Mitä tehdään? Onko viisainta kääntyä takaisin...

Soikkeli pudisti päätään. Mutta hänkin puhui kuiskimalla torjuessaan:

- Varmasti ei käännytä! Jos rupeaa perääntymään, sitä saa tehdä lopun ikäänsä... Hän nyökkäsi eteenpäin. - Nythän me nähdään mitä Lumikankaalla ilmeisesti pitää pelätä...

- ROI, vierelle!

Pojat nousivat pyörille jatkamaan matkaa. Pitkälle he eivät kuitenkaan päässeet. Roin käyttäytyminen oli ennakoitakin jo sitä, mikä heitä odotti pienellä puistopläntillä polun seuraavan mutkan takana.

Tien laidassa, kolme neljä metriä asfaltin reunasta, odotteli kolme mopoilijaa. Tai oikea moottoripyörä näistä vanhimmalla, parikymppisellä tummalla jätkällä oli.

- Ruususen veljekset! Soikkeli kuiskasi. - Ei olla huomaavinaan!

Sekään nyt ei vaikuttanut kovin luontevalta Tomin mielestä. Nämä oli pakko huomata siitä muutaman metrin päästä. Mutta nyt ei ollut aikaa neuvotteluihin ja niin hänkin polki menemään näkemättä poikia reitin varrelta.

Lyhin, lähes siro ja tyttömäinen juippi antoi heistä lausunnon:

- Tornitalojen sokeainyhdistys kevätretkellä vai? Sessa oppaana.

Ne tunsivat siis Soikkelin! Tämä jarrutteli ja tuki toista jalkaansa tiensivun käkkyräisen männyn koholla olevaan juureen.

- Mitä Ruususet? Odottamassa paraatimarssia vai?

Tomi veti suutaan hymyyn. Nämä olivat tosiaankin niin kuin ohimarssin odottelijat. Niin paljon arvokkaitakin, ettei olisi passannut hymyillä.

- Se voi olla, että tätäkin toista lakkaa vielä hymyilyttämästä, pitempi Ruusunen ennusti. - Mihin on matka?

Soikkeli odotti ilmeisesti, että Tomi vastaisi, häntä kun oli puhuteltukin. Veljekset joutuivat odottamaan pitkään ennen kuin Tomi antoi periksi.

- Tässäpähän vain ajellaan. Mitä se teille kuuluu?

Kolmikun ilmeet kovenivat. Sieväkasvoinen diivako näitä johti - hän kun kurottautui kohti Tomia.

- Sattumalta kuuluu pikkuisen, sessankuski! Olisi sopinut kysyä, onko kukaan täältäpäin kiinnostunut Kaarretien urakasta ennen kuin tulee teiltä saakka polkemaan hintoja.

Tomi hämmästyi sanattomaksi. Nämä kolme eivät näyttäneet ainakaan miltään suomalaisen työn sankareilta. Kamppeetkin olivat paremmin bailuihin menevien hepeniä. Ja mistä ne tiesivät näin äkkiä, että he olivat saaneet homman?

Tällä kertaa Soikkeli vastasi.

- Sekään ei muuten kuulu teille. Mutta aivan vihjeeksi kuitenkin: minä satuin kuulemaan, että tällainen työ on tarjolla, en käynyt kauppaamassa itseäni alennusmyynnissä. Työn olisi saanut kuka tahansa, joka suostui sen ehtoihin. Olisitteko kiinnostuneita aliurakasta?

Pojat, kaikki kolme, katsoivat toisiinsa. Pitempi Ruusunen liikautti päätään tulosuuntaan.

- Lopettakaa suunsoitto ja kääntykää takaisin, niin säästyte opetukselta tällä kertaa.

- Tämä on yleinen kevyen liikenteen väylä, Soikkeli kiihtyi. - Minkä vuoksi me palaisimme takaisin?

- Sen vuoksi, että minä sanon niin, sen pitäisi riittää!

Mitä Soikkeli aikoi? Tilaisuutta neuvottelemiseen ei ollut, mutta Tomi vastusti sisimmässään noitten tottelemista. Mitä määrääjiä he olivat?

Niin Soikkelikin päätti. Hän pukkasi pyörän liikkeelle ja jatkoi entiseen suuntaan. Tomi seurasi vierellään Roi, jonka rinnasta saattoi erottaa uhkaavan murinan. Ukko oli tulkinnut ohitettavien äänensävyt ja luultavasti sanatkin uhkailuksi, mutta totteli isännän kuiskaamaa käskyä eikä pysähtynyt esittelemään hampaitaan. Se oli ollut niin monta kertaa elämässään tällaisessa paikassa, että osasi jättää uhkailemiset omaan arvoonsa.

Mutkan jälkeen, kun he varmasti olivat näkymättömissä kolmikolta, Soikkeli pysähtyi.

- Ainakaan mopon ääntä ei kuulu, Tomi tarkkaili heidän taustaansa. - Mutta äkkiähän ne ovat konevehkeillä perässä.

Soikkeli jatkoi kuuntelemista. Mikä sitä nyt vaivasi?

- Huomasitko sinä niissä mitään kummallista?

- En... Paitsi se kolmas sälli oli toisia vanhempi ja jotenkin ulkomaalaisen näköinen.

- Mitään muuta?

- No se ei puhunutkaan mitään. Mitä sinä tarkoitat?

- Minä en tiedä... Niissä oli jotakin, joka pirrasi, mutta meikä ei nyt saa kalloonsa mikä. Nämä Ruususen veljekset ovat keljuja tyyppejä. Tämän nurkan Teemun sakkia.

- Mutta Lassila ja Lätäkköhän ovat sanoneet, että Teemun jengi on hoitanut asiansa squashhallilla hienosti! Tomi vastusti.

- Minä sanoinkin, että *tämän* nurkan Teemun sakkia. Mummi kertoi, että vanhat ihmiset eivät lähde kotinsa alaovelta ollenkaan kadulle, jos näkevät Ruususia liikkeellä.

- Se kolmaskinko oli niitä?

- Sitä minä en tuntenut, luultavasti en milloinkaan nähnytkään. Mutta niissä oli jotakin muutakin kummallista...

Tomista se kolmas oli ollut vaarallisimman näköinen. Hän ei osannut sanoa minkä vuoksi, mutta ehkä siksi, että se oli todennäköisesti jo aikuinen, ajoi voimakkaalla moottoripyörällä ja katseli veljesten ylitse kuin jonkin näitäkin hallitsevan voiman edustaja.

- Onneksi ei asuta täälläpäin!

- Mutta meidän mummi asuu, Soikkeli harmitteli. - Palataanko takaisin ja pistetään niitä turpiin?

Se ei ollut vakavasti esitetty kysymys, Tomi tiesi. Mutta jos hän olisi ollut yhtä kova kundi kuin Soikkeli, sitä olisi voinut ehkä harkita. Tällaiset jengisankarit eivät olleet useinmiten sitä, mitä esittivät. Jos ne saivat tiukan